

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 9/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Mrázovou, Šoltésovej 20, Bratislava, proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 9Cos/1/2025 z 10. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 15. decembra 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom mestského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku mestského súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie, ako aj priznania náhrady trov konania. Navrhuje zároveň odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku mestského súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol sporovou stranou v konaní vedenom mestským súdom pod sp. zn. 9Cos/1/2025 v procesnom postavení žalovaného, proti ktorému sa žalobcovia 1 až 6 žalobou z 20. mája 2025 domáhali ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy.

3. Mestský súd po začatí konania podľa § 167 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) doručil sťažovateľovi (žalovanému) 18. júla 2025 žalobu s prílohami, poučením a uznesením z 1. júla 2025, ktorým mu uložil povinnosť, aby sa v lehote 30 dní písomne vyjadril

k žalobe, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom ho zároveň poučil o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie v prípade nesplnenia uloženej povinnosti, a to aj bez nariadenia pojednávania.

4. Mestský súd na podklade záveru o splnení podmienok podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku napadnutým rozsudkom pre zmeškanie zaviazal sťažovateľa povinnosťou ospravedlniť sa žalobcom 1 až 6 (výrok I), ako aj povinnosťou zaplatiť žalobcom 1 až 6 z titulu náhrady nemajetkovej ujmy každému po 15 000 eur s príslušenstvom (výroky II až VII) a žalobcom 1 až 6 zároveň priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok VIII).

5. Dňa 20. novembra 2025 podal sťažovateľ návrh na určenie neúčinnosti doručenia uznesenia mestského súdu z 1. júla 2025 a návrh na zrušenie napadnutého rozsudku pre zmeškanie, o ktorých rozhodol mestský súd uznesením z 9. decembra 2025 tak, že tieto návrhy zamietol. Proti uzneseniu mestského súdu z 9. decembra 2025 podal sťažovateľ odvolanie.

6. V rovnaký deň podal sťažovateľ aj návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) a ods. 2 Exekučného poriadku vedenej na podklade exekučného titulu (napadnutého rozsudku pre zmeškanie).

7. Dňa 21. novembra 2025 podal sťažovateľ proti napadnutému rozsudku pre zmeškanie odvolanie podľa § 356 písm. b) CSP spoločne s návrhom na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania podľa § 122 CSP. V čase podania ústavnej sťažnosti nebolo vo veci odvolania a žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ namieta postup mestského súdu, pričom zdôrazňuje neprimeranú formálnosť a rezignáciu na povinnosť posúdenia celkovej hmotnoprávnej situácie predovšetkým z dôvodu, že žalobcovia neosvedčili danosť hmotnoprávneho nároku v súvislosti s uložením povinnosti sťažovateľovi, pričom nárok na nemajetkovú ujmu bol žalobcom priznaný bez akéhokoľvek skúmania. Napadnutý rozsudok pre zmeškanie je aktom arbitrárnosti a extrémneho formalizmu.

9. V súlade s judikatúrou súdov sa pri rozhodovaní vo veci rozsudkom pre zmeškanie podľa § 273 CSP vyžaduje posúdenie nielen splnenia formálnych, ale aj materiálnych predpokladov [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/54/2022 z 20. decembra 2022 (R 2/2023); III. ÚS 121/2021]. Vyžaduje sa tak zváženie toho, či tvrdenia žalobcu sú dostatočne presvedčivé, prípadne či nie sú rozporné. Sťažovateľ akcentuje, že v konaní o ochrane osobnosti sa vo veci konajúci súd musí vysporiadať s náležitosťami uplatneného nároku a rozsahom vykonaného zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Pri určovaní sumy náhrady nemajetkovej ujmy musí súd vychádzať z premisy, podľa ktorej táto náhrada nemôže byť v hrubom nepomere so sumou náhrady, ktorá sa priznáva v prípadoch odškodného pri smrti blízkeho človeka.

10. Mestský súd sa však v rozpore s už uvedeným pri vydávaní napadnutého rozsudku pre zmeškanie tvrdeniami žalobcov vôbec nezaoberal, podanú žalobu, čo sa týka obsahu ani zásahu, vôbec neskúmal a nevykonal ani test proporcionality. V prejednávanej veci preto neboli splnené materiálne podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného.

11. Vo vzťahu k prípustnosti ústavnej sťažnosti, akcentujúc princíp subsidiarity, ktorým sa riadi konanie pred ústavným súdom, sťažovateľ zdôrazňuje, že prebiehajúce konanie o zrušení napadnutého rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 ods. 1 CSP (bod 5 tohto uznesenia) nezakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti. Predmetom konania o návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie je totiž posúdenie ospravedlniteľnosti dôvodov, pre ktoré sťažovateľ ako žalovaný zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a) CSP, a nie (ne)splnenie podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, ktorého ústavná neudržateľnosť sa napáda touto ústavnou sťažnosť.

12. Návrh na zastavenie exekúcie podľa príslušných ustanovení Exekučného poriadku nie je účinným prostriedkom nápravy pre nemožnosť exekučného súdu preskúmať zákonnosť a ústavnosť vydania exekučného titulu.

13. K žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania podľa § 122 CSP akcentuje, že táto nie je mimoriadnym opravným prostriedkom, a teda ani nespôsobuje podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odklad začiatku plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku pre zmeškanie. Existuje preto riziko uplynutia prekluzívnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku pre zmeškanie až po rozhodnutí o žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania. Podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku pre zmeškanie je tak nevyhnutným krokom právnej istoty.

14. K nevyhnutnosti aplikovať § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (z dôvodov hodných osobitného zreteľa možno ústavnú sťažnosť neodmietnuť aj v prípade, ak neboli formálne vyčerpané všetky prostriedky nápravy) sťažovateľ zdôrazňuje kumuláciu hrozby odopretia spravodlivosti (nemožnosť preskúmať rozsudok pre zmeškanie meritórne) [i], intenzitu zásahu do práv (extrémny zásah do majetkových práv sťažovateľa z dôvodu priznania nároku na náhradu v sume spolu 90 000 eur) [ii], ako aj systémový dosah v zmysle odpovede na otázku prípadnej rezignácie súdov na ich povinnosť nachádzať spravodlivosť v konaní o ochranu osobnosti [iii].

15. V dôsledku výkonu napadnutého rozsudku pre zmeškanie dôjde k úplnému zmareniu účelu konania o ústavnej sťažnosti, resp. k zásadnému ohrozeniu možnosti poskytnúť sťažovateľovi účinnú a zmysluplnú ústavnú ochranu. Exekúcia na podklade napadnutého rozsudku pre zmeškanie už prebieha, preto je tu reálna a bezprostredne hroziaca a bez odkladu vykonateľnosti aj realizovateľná závažná ujma (exekvovanie nároku, ktorý presahuje sumu 100 000 eur). Nariadený odklad vykonateľnosti by nebol v rozpore s verejným záujmom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti a extrémneho formalizmu napadnutého rozsudku z dôvodu, že mestský súd rezignoval na svoju povinnosť skúmať pri vydávaní rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 CSP okrem splnenia formálnych podmienok aj splnenie podmienok materiálnych. Argumentuje, že materiálne podmienky na vydanie tzv. kontumačného rozsudku splnené neboli.

17. V súlade s § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa možno ústavnú sťažnosť podľa odseku 1 neodmietnuť.

18. Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vychádza aj už spomínané zákonné ustanovenie, vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

19. Sťažovateľ totiž nemá na výber, ktorý z ústavne existujúcich systémov ochrany využije, ale je povinný postupovať od ochrany poskytovanej orgánmi verejnej moci k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Sťažovateľ tak musí v súlade s už zdôrazňovaným princípom subsidiarity preukázať, že podmienku vyčerpania právnych prostriedkov, ktoré mu príslušný procesný poriadok na ochranu jeho základných práv a slobôd poskytuje, nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (MACEJKOVÁ, I., BÁRÁNY, E., BARICOVÁ, J., FIAČAN, I., HOLLÄNDER, P., SVÁK, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 1011.).

20. Zvýrazňujúc podstatu argumentácie sťažovateľa, ktorá atakuje nesplnenie podmienok na vydanie tzv. kontumačného rozsudku, ústavný súd poukazuje na závery prezentované najvyšším súdom v procesne obdobnej situácii vydania tzv. kontumačného rozsudku pre zmeškanie žalovaného podľa § 273 CSP (pozri aj argumentáciu sťažovateľa v bode 9 tohto uznesenia). V označenej veci (R 2/2023) najvyšší súd judikoval, že všeobecný súd zväži okrem splnenia formálnych predpokladov uvedených v § 273 CSP aj to, či tvrdenia žalobcu sú dostatočne presvedčivé, prípadne či nie sú rozporné (tzv. materiálne podmienky na vydanie tzv. kontumačného rozsudku). Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu (R 2/2023, bod 24) zároveň vyplýva, že otázka splnenia všetkých zákonných požiadaviek (formálnych a materiálnych) je subsumovateľná pod odvolací dôvod podľa § 356 písm. b) CSP (proti rozsudku pre zmeškanie je odvolanie prípustné z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia). Ide teda v konkrétnych okolnostiach veci, akcentujúc podstatu argumentácie sťažovateľa, o účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľovi priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd.

21. Už len pre úplnosť ústavný súd dáva za pravdu sťažovateľovi v tom, že, súdiac podľa predmetu ústavného prieskumu, konanie o zrušení rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 CSP a ani exekučné konanie nezakladá v konkrétnych okolnostiach veci dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti (body 11 a 12 tohto uznesenia). Uvedené však nemení nič na skutočnosti, že účinným právnym prostriedkom nápravy v konkrétnych okolnostiach veci bolo odvolanie podľa § 356 písm. b) CSP, čo dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti z dôvodu neprípustnosti zakladá.

22. Zdôrazňujúc podstatu argumentácie sťažovateľa, ktorou brojí proti (ne)posúdeniu splnenia podmienok na vydanie tzv. kontumačného rozsudku, a reflektujúc existenciu účinného právneho prostriedku ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa v podobe odvolania podaného podľa § 356 písm. b) CSP, ústavný súd konštatuje, že tu je v konkrétnych okolnostiach veci príslušný

rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd iný (odvolací) súd. Sťažovateľ teda mal k dispozícii účinný právny prostriedok, ktorým sa účinne mohol brániť proti postupu mestského súdu, ktorý nezohľadnil povinnosť splnenia materiálnych podmienok na vydanie tzv. kontumačného rozsudku. Rešpektujúc subsidiárne postavenie ústavného súdu, možnosť podať odvolanie podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu.

23. Viazanosť princípom subsidiarity môže vo výnimočných prípadoch ustúpiť efektívnosti ústavnej sťažnosti. Namiesto je však pri posudzovaní výnimky uplatniť reštriktívny výklad s ohľadom na princíp subsidiarity, ktorý do významnej miery determinuje konanie o ústavnej sťažnosti.

24. Ústavný súd už v súvislosti s aplikáciou výnimky z pravidla o subsidiarite ústavnej sťažnosti s následkom uprednostnenia efektivity ústavnej sťažnosti konštatoval, že táto prichádza do úvahy v prípade, že sťažovateľ preukáže, že právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu základných práv a slobôd priznáva, nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Argumentačné a dôkazné bremeno pri uplatňovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa teda zaťažuje sťažovateľa (III. ÚS 552/2024).

25. Uvedené konštatovanie nachádza svoje uplatnenie aj vo vzťahu k nedávno novelizovanému ustanoveniu § 132 zákona o ústavnom súde, ktoré zotrvalo na zakotvení princípu subsidiarity ako nosného princípu konania pred ústavným súdom (k tomu pozri bod 17 tohto uznesenia).

26. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať konkrétnej účinnosti zákonných prostriedkov nápravy, ktorú možno dokumentovať rozhodovacou činnosťou konkrétnych orgánov verejnej moci (preukázanie, že konkrétny orgán verejnej moci dostatočne nechráni základné práva a slobody), alebo konkrétnych okolností prípadu alebo situácie sťažovateľa (napr. právna úprava je nejasná a dostatočne neidentifikuje, na koho je potrebné sa obrátiť).

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti konštatuje, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mal ústavný súd aplikovať ustanovenie § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavnú sťažnosť prijať na ďalšie konanie (bod 14 tohto uznesenia). Ním uvádzané argumenty však podľa názoru ústavného súdu nenapĺňajú hypotézu umožňujúcu uplatnenie výnimky z princípu subsidiarity.

28. Zmyslom a účelom § 132 zákona o ústavnom súde je adherencia k princípu subsidiarity, ktorý je základným a nosným pojmovým znakom prerokovateľnosti ústavnej sťažnosti. Subsidiarita je teda pre uplatnenie právomoci ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti kľúčová. Akúkoľvek výnimku z takto uplatneného pravidla je potrebné vykladať reštriktívne s vedomím, že konanie pred ústavným súdom nie je konaním, v ktorom by bolo možné naprávať to, čo účastník predchádzajúceho konania pred všeobecnými súdmi alebo inými orgánmi verejnej moci svojím vlastným postupom zanedbal, keď si riadne a včas nehájil svoje práva, hoci tak urobiť mohol a mal. Inak povedané, zanedbanie procesnej povinnosti účastníka konania či sporovej strany v konaní pred všeobecnými súdmi či inými orgánmi verejnej moci nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na uprednostnenie efektivity ústavnej sťažnosti.

29. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ procesný úkon odvolania zmeškal. Ústavný súd pritom v procesne obdobnej situácii zmeškania procesného úkonu v konaní pred všeobecnými súdmi a skúmania existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa už

konštatoval možnosť sťažovateľa využiť právny prostriedok nápravy podľa podústavného práva a o nápravu zmeškania lehoty žiadať podľa § 122 CSP. Totožnosťou skutočností odôvodňujúcich odpustenie zmeškania lehoty s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa zákona o ústavnom súde ústavný súd dospel k záveru o nedôvodnosti prijatia inak neprípustnej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (III. ÚS 524/2023).

30. V tu prejednávanej veci sťažovateľ dôvodí, že síce „žiadost’ o odpustenie zmeškania lehoty“ podľa § 122 CSP podal, no táto je neistá s následkom hrozby *denegatio iustitiae*, čo predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa na aktivovanie výnimky z princípu subsidiarity ústavného súdu.

31. Ako zo samotných príloh k ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ podal návrh na odpustenie zmeškania lehoty podľa § 122 CSP, pričom spoločne s návrhom, tak ako mu to ukladá § 122 CSP, spojil aj samotný zmeškaný úkon (odvolanie proti napadnutému rozsudku pre zmeškanie).

32. Ústavný súd už v súvislosti s inštitútom odpustenia zmeškania lehoty, ktorý sťažovateľ využil, akcentoval, že § 122 CSP umožňuje reflektovať na rôznorodé situácie majúce objektívny charakter, v dôsledku ktorých sporová strana zmešká úkon, z ktorého je následne vylúčená. Svojou podstatou dané ustanovenie predstavuje procesný korektív, ktorým konajúci súd môže odstrániť neprimeranú tvrdosť zákona vo vzťahu k tomu, kto o odpustenie zmeškania lehoty požiada (II. ÚS 48/2025).

33. Súd posudzuje dôvod omeškania a predovšetkým skutočnosť, či je tento dôvod ospravedlniteľný (I. ÚS 566/2023, pozri k tomu bližšie ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 477 a nasl.).

34. Zmyslom citovaného ustanovenia je teda ochrana práv strany sporu. Zároveň ide o mimoriadny úkon, pretože odpustením zmeškania lehoty sa narúša právna istota sporových strán, ktorých sa rozhodnutie týka. Posúdenie ospravedlniteľnosti dôvodu, pre ktorý strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškali zákonnú lehotu, je plne v dispozícii všeobecného súdu a dôvod sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu (IV. ÚS 395/2023).

35. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľ nevykonal procesný úkon podania odvolania včas, no tak, ako mu to umožňuje zákon, podal spoločne s odvolaním návrh na odpustenie zmeškania lehoty, súc si vedomý, že k nevykonaniu procesného úkonu včas došlo z ospravedlniteľného dôvodu, pričom zákon umožňuje za kumulatívneho splnenia viacerých podmienok zmeškanú lehotu odpustiť. Úlohou ústavného súdu v tomto konaní nie je preskúmať a prijať záver k tomu, či návrh podaný podľa § 122 CSP je dôvodný a povedie k vecnému prejednaniu odvolania. Zároveň nejde ani o jeho posúdenie ako mimoriadneho opravného prostriedku s následkom prípadného zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (bod 13 tohto uznesenia). Sťažovateľ vzniesol argument o neistote výsledku v súvislosti s návrhom podľa § 122 CSP v rámci preskúmania existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa a ústavný súd túto argumentáciu uvedeným smerom aj preskúmal. Jeho úlohou bolo posúdiť, či argumenty o hrozbe odopretia spravodlivosti pre neistý výsledok konania podľa § 122 CSP sú dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý ústavný súd inak neprípustnú ústavnú sťažnosť neodmietne. Skutočnosť iniciovania konania podľa § 122 CSP s vedomím existencie možnosti vecného prejednania odvolania za splnenia podmienok zmeškanú lehotu odpustiť vedie ústavný súd k záveru, že argument o neexistencii žiadneho súdu, ktorý by

kontumačný rozsudok meritórne preskúmal, nenapĺňa dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

36. Akýkoľvek opačný výklad s výsledkom ingerencie ústavného súdu do konania pred rozhodnutím všeobecného súdu o tom, či v konkrétnych okolnostiach veci existovali ospravedlniteľné dôvody na odpustenie zmeškania lehoty, by znamenal neprípustný zásah do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v podobe vylúčenia účinkov prípadného rozhodnutia o návrhu podľa § 122 CSP. Za stavu iniciovaného konania o odpustenie zmeškania lehoty pred všeobecným súdom by neodmietnutie ústavnej sťažnosti pre nevyčerpanie odvolania zo strany ústavného súdu ešte pred tým, ako o prípadnej existencii ospravedlniteľných dôvodov zmeškania rozhodne všeobecný súd, mohlo viesť (aj) k neprípustnej legitimizácii nedbanlivosti procesnej strany, pre ktorú došlo k zmeškaniu lehoty na podanie odvolania. Uvedené by mohlo na druhej strane viesť k zásahu do práv protistrany, a to prípadným ústavným prieskumom vecného posúdenia tzv. kontumačného rozsudku za súčasného stavu rozhodnutia všeobecného súdu o tom, že ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania neexistoval s následkom odmietnutia odvolania ako oneskorene podaného. Takýto stav by zároveň viedol k záveru o tom, že v konkrétnych okolnostiach veci neboli vyčerpané právne prostriedky, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii, a to z dôvodu jeho procesnej pasivity bez existencie ospravedlniteľného dôvodu. Už ustálená judikatúra najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu zrozumiteľne a doktrinálne deklarujú, že ak dôjde k vecnému rozhodovaniu o opravnom prostriedku, pri ktorom existuje prekážka jeho vecnej prejednatelnosti, potom dochádza k porušeniu základného práva na súdnu ochranu u účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane (m. m. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/15/2018, sp. zn. 3Cdo/144/2017, sp. zn. 1Cdo/137/2016 a tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03). Obdobne to platí aj v prípade prípadného preskúmania ústavnej udržateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie zo strany ústavného súdu za situácie, keď zákonná právna úprava zakotvuje proti takémuto rozhodnutiu prostriedok nápravy v podobe odvolania, ktoré bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty a príslušný všeobecný súd návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nevyhovie a odvolanie ako oneskorené odmietne.

37. Navyše ani prípadné pre sťažovateľa nepriaznivé rozhodnutie vo veci návrhu podľa § 122 CSP nemusí predstavovať hrozbu *denegatio iustitiae*, keďže predmetom konania o ústavnej sťažnosti môže byť (aj) uznesenie súdu o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty (proti ktorému nie je prípustné odvolanie), pričom úlohou ústavného súdu v danom prípade je vyhodnotenie, či súdom zvolenú aplikáciu a interpretáciu § 122 CSP vo veci možno považovať za ústavne konformnú (I. ÚS 508/2025).

38. Konfrontujúc samotný obsah návrhu na odpustenie zmeškania lehoty podľa § 122 CSP, je navyše zrejmé, že sťažovateľ ako „iný dôvod ospravedlniteľnosti zmeškania lehoty“ uvádza argumenty totožné s tými, ktoré uvádza (aj) v ústavnej sťažnosti, odôvodňujúc samotnú neústavnosť napadnutého rozsudku mestského súdu, ktorý vôbec nemal byť vydaný (body 9 a 10 tohto uznesenia), čo zakladá ďalší dôvod na záver o tom, že dôvody hodné osobitného zreteľa na neodmietnutie ústavnej sťažnosti inak neprípustnej nie sú dané.

39. S prihliadnutím na doteraz uvedené ústavný súd konštatuje, že argument o hrozbe odopretia spravodlivosti sám osebe a ani spoločne s nadväzujúcimi argumentmi týkajúcimi sa následkov vydaného kontumačného rozsudku, pri ktorom existuje možnosť meritórneho preskúmania

(existujúca intenzita zásahu do majetkových práv a zlyhanie všeobecného súdu nachádzať spravodlivosť v konaní o ochranu osobnosti z dôvodu neprihliadania na materiálne podmienky vydania tzv. kontumačného rozsudku), nenapĺňa hypotézu § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde o neodmietnutí inak neprípustnej ústavnej sťažnosti pre existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

40. Vzhľadom na skutočnosť, že nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietol pre neprípustnosť.

41. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku mestského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu